

PARK

Tak jsem tu zas. Zírám na přerostlý trávník zanesený odpadky, po pár metrech mizející v neproniknutelných houštinách. Nevím, jak jsem se tu ocitla. Vlastně vím, zamířím sem vždycky po návštěvě hřbitova, což je dost často. Jen tu chvíli trčím a pak jdu dál. Netroufám si zahrnout na kamenitou cestičku plnou dřev, jít po ní, protáhnout se křovisky a nechat ji, ať mě někde zavede. Tenhle parčík na městské periferii má podobnou pověst jako Boulogneský lesík v Paříži. Skrývá zločinu, prostituce a narkomanů. Asi mají uvnitř nějaká obydlí, chatrče, stany... fungují v mezích svých pravidel a v utajení. Nikdy jsem tu ani stínem nezahledla individuum z okraje společnosti. Snad v noci? Pověst však žije. Nepotkáte tu maminky s dětmi ani povídavé důchodce, co jinak okupují lavičky na každém kousku zeleně. Jen mě sem přitahuje zvláštní magnet. Přisaje se na moje podrážky vždy, když opouštím hrob své sestry.

Dnes mám narozeniny. Je mi jednačtyřicet a podvacáté jsem jí to byla připomenout. Moje malá sestřička... po tragické smrti obou rodičů vlastně dcera, o kterou jsem pečovala. Se vši zodpovědností zemřelé matky dohlížela na pubertářku, kontrolovala ji, plísnila, objímala a milovala. Pak někdo násilně přetrhl nit našeho pracně vybudovaného souznění. Vyrval mi ji z náruče a nechal mě, ať se dvacet let probouzím s depresí a mnohočetnou nadějí. Někdo zazvoní a ona bude stát za dveřmi... někdo mi zavolá, že ji viděl... přijde mi od ní dopis z daleké ciziny... někdo zazvoní a za dveřmi bude stát kriminalista a řekne mi, že našli její tělo... za dveřmi bude stát kriminalista a řekne mi, že našli pachatele. Čeho? Únosu? Vraždy? Naši rodiče jsou podle svého přání rozprášeni na zeleném paloučku. Ona má hrob! Zkuste přijít o poslední milovanou bytost a nemít nic, kam byste chodili plakat, svěřovat se, nadávat i... slibovat. Po deseti letech udržování jejího pokojíku v původním stavu, neutuchajícím máčení jejích nejoblíbenějších věcí slzami a nutnosti zařídit dětský pokoj malému synovi, jsem koupila nádhernou dřevěnou krabici, nacpala do ní nejcennější relikvie a odnesla je do urnového háje. Tam teď mám svůj oltář i zpovědnici, což můj psychiatr nerad slyší.

„Zase jsi byla u toho parku?“ uhodne Tobík číhající za dveřmi bytu s kyticí v ruce. „Všechno nejlepší, mami.“ Velkoryse přehlédne můj provinilý výraz, skloní se a vtiskne mi na tvář mlaskavou pusou. Bože, už je starší, než byla tenkrát...

„Říkal jsem ti, že do toho parku musíš patřit...“

„Cože?“ Tak tohle mi určitě neříkal. „Jako mezi feťáky, bezdomovce a...“

„Né,“ ofrní se, „to sou blbosti, tohle platilo tak před třiceti rokama,“ dí s jistotou.

„Aha,“ podívám se, „a co platí teď?“ Pokrčí rameny s tím nejnevinnějším výrazem.

„Říkám ti to, musíš tam prostě patřit... Jó, bude třeba dort a šáňo?“ připomene mi, že mám slavný den, „Nebo mám vypadnout s klukama?“ *A baví se radši podle svého než s psycho matkou, vid’?*

„Půjdeme na večeři,“ odvětim promptně.

Musíš tam patřit... Tobiášova suverénní informace mi tolik vrtá hlavou, že hned druhý den vyrážím k parku s úmyslem nenápadně tam setrvat a přijít jí na kloub. Na protějším chodníku si všímám lavičky. Nevybízí zrovna k posezení, ale po setření papírovým ubrouskem se přemůžu. Chvilku se neděje vůbec nic, ale pak tu a tam někdo rozhrne křoví, překročí odpadky a po cestičce odchází pryč. Za hodinu a půl opustilo před mýma fascinovanými očima park šest lidí, které jsem však neviděla vcházet dovnitř. Čtyři muži a dvě ženy. Nikdo z nich si mě nevšiml a postupující chlad mě upomínal, abych se také zvedla a šla pryč. Možná nějaká sekta,

napadá mě. Do té rozhodně patřit nechci. Sedmý rozhodl. Nejen, že si mě všiml, ale kráčí rovnou ke mně. Cítím, jak mi zbývající citlivé svaly tuhnou.

„Asi čekáte, až tam nebude takový nával, vidíte?“ osloví mě bodře a nakloní se ke mně. Vtlačím záda do opěradla lavičky. „Hlavně se nezapomeňte zapsat.“ Okamžik civí do mých vyjukaných očí a pak bez dalšího slova odchází. Počkám pět minut a dodávám si odvahy. Co se mi může stát? Vstanu a odhodlaně vkročím na cestu. Před křovinou se zarazím a snažím se proniknout očima skrz. Mezi větvičkami probleskuje zelená barva. Rozhrnu je a opravdu vidím trávník. V zaníceném soustředění zapomenu, kam šlapu a zakopnu o zkroucený kmínek. Letím kupředu, ale neupadnu. Zachytí mě dřevěný podstavec velké černé tabule. Narovná se a zjistím, že je skoro celá popsaná jmény. Ten chlapík měl pravdu, ale... Stoupám si před ni a čtu čtyři řádky odspodu.

Jaroslava Bečvářová – Josef Bečvář

Vladimír Beran – Tereza Beranová

Helena Sivoňová – Erika Sivoňová

Josef Braun – Jakub Braun

Rychle odstoupím. Je to sekta! Rychle se rozhlédnu, ale nikoho nevidím. Za pásem trávníku spatřím řadu stromů a mezi nimi něco jako... tunel? Otočím se, překlopýtám křoví a běžím pryč. Tak tohle Tobiášovi vyprávět nebudu. Ale komu? Dneska už je pozdě, nechám to na zítra.

Kdykoli mluvím se sestrou, čekám odpovědi. Pokládám sbírce talismanů pořád stejné otázky. Dvacet let je omílám... Kde jsi? Odvlekli tě? Žiješ ještě? Jestli ne, kdo ti ublížil? Kdo tě zabil? Ani dnes se nedočkám. Uleví se mi však víc než při pravidelné návštěvě psychiatra. Při cestě zpět procházím mezi hroby rozhodnutá, že tentokrát neposlechnu podrážky svých bot a nekompromisně jim vytýčím směr. Udělám si radost a zajdu ve městě do nějakého butiků. Přemítám, co bych tak nejvíc potřebovala. Vždyť jsem měla včera narozeniny, a kromě kytice od Tobíka... no, vlastně mi zavolal jeho táta. Z druhého konce světa a bytu ženy, za kterou se odstěhoval. Jo, mám nárok něčím se potěšit. Už nikdy k tomu parku nepolezu, slibuju si. Už nikdy nedám synovi příležitost, aby se mě na něj vyptával. Začnu zapomínat a možná, kdoví... třeba zrovna zazvoní někdo od kriminálky nebo dokonce...

Něco imaginárního do mě vrazí, až se zapotácím. Zastavím se a polekaně se rozhlížím. Nic nevidím. Asi ojedinelý závan větru nebo jsem v zamyšlení na okamžik přestala dýchat, uklidňuju se. Chci pokračovat, když něco otočí mou hlavou vlevo. Stojím před hrobem porostlým maceškami a náhrobkem se zlatými písmeny. Můj zrak se samovolně zaměří na poslední jméno ve sloupci.

Jakub Braun 14. 8. 1993 – 8. 3. 2002

Kristepane! Zapomenu na butik, exmanžela i vlastního syna. V mozku mám vpálena čtyři jména z tabule v parku. Přečetla jsem jich osm, ale vidím jen čtyři. Jména za pomlčkou. Rozběhnu se po hřbitově a zkoumám hrob po hrobu. Vráťím se i do urnového háje. Najdu je všechny. Když dorazím k parku, sotva dýchám, ale nedbám. Utíkám po pěšině, nedočkavě rozhrnuju křoví a stanu před tabulí. Z horního rohu visí na provázku bílá křída. Třesoucí se rukou ji uchopím a píšu...

Barbora Hejlová – Markéta Hejlová

Pouštím křidu a kráčím k tunelu mezi stromy.